

9. TTT

De hoofdletter T stond drie keer in rood krijt op het bord. Meester Jan had het bord met een stoeltje ervoor in het midden van zijn kantoortje gezet.

‘Zo Robin, dat is snel,’ zei de turnleraar tevreden.

‘Ik heb mijn boterhammen nog nooit zo snel opgegeven,’ antwoordde Robin met een verlegen lachje.

‘Ga zitten jongen, we hebben geen tijd te verliezen,’ zei de turnleraar. ‘Waarvoor staan de drie T’s op dit bord? Laten we beginnen met de eerste T.’

Robin deed alsof hij diep nadacht, maar hij wist best dat hij het antwoord nooit zou vinden. ‘Ik weet het niet,’ gaf hij ten slotte toe.

‘Techniek, Robin, techniek.’ Meester Jan sprak het woord techniek traag en duidelijk uit. ‘Zonder techniek ben je nergens. Wat is techniek volgens jou?’

‘Goed met de bal omgaan?’ probeerde Robin.

‘Inderdaad.’ De turnleraar leek opgelucht. ‘Een voetballer met klasse heeft een fluwelen techniek.’

Mooi gezegd, vond Robin. Hij hoefde zich niet af te vra-

gen wat een fluwelen techniek was, de leraar was niet meer te stoppen. ‘Zo’n speler verrast met schijnbewegingen,’ legde hij uit, ‘hij kent wel twintig trucjes om voorbij een tegenspeler te raken en, misschien wel het belangrijkste, hij schiet even goed op het doel met zijn linker- als met zijn rechtervoet.’

‘Wel twintig trucjes?’ schrok Robin.

‘Natuurlijk,’ antwoordde meester Jan. ‘Hij kan een tegenspeler links voorbij, of rechts, met een snelle haakbeweging, met zo’n lekker treiterig sleepballetje of hij kan de bal gewoon door de benen van zijn tegenstander spelen. Er zijn veel leuke trucjes.’

Robin was onder de indruk. Trucjes, schijnbewegingen en ook met je linkervoet op het doel schieten, geen wonder dat hij over zijn benen struikelde als hij probeerde te voetballen.

‘En waarvoor staat de tweede T?’ vroeg hij nog voor meester Jan een andere passeerbeweging kon bedenken.

‘De tweede T staat voor tactiek.’

Dat had je bij schaken ook. Verdorie, er kwam heel wat kijken bij dat voetbalspel. Hij begon te twijfelen aan zijn slaagkansen.

‘Je kent ze wel, die showmannetjes en dribbelkonten, die spelertjes die het balletje zo graag bij zich houden, zodat

iedereen hun techniek kan bewonderen,' ging meester Jan onverstoorbaar door. 'Die spelertjes die geen oog hebben voor hun teamgenoten.'

'Natuurlijk,' antwoordde Robin, al had hij geen idee waarover het ging.

'Dat soort spelers is waardeloos!' brulde de leraar onverwacht. 'Voetbal is een teamsport. Wie dat niet begrijpt, hoort niet thuis op een voetbalveld.'

Robin slikte. Hij vroeg zich af of Jef Banaan eigenlijk wel iets van voetbal kende.

'Een aanvallende speler moet altijd proberen zich vrij te lopen. Een verdediger mag nooit de tegenspeler uit het oog verliezen die hij moet afstoppen. Als aanvaller kan je de verdedigers van de tegenpartij onder druk zetten. Als je ploeg achter staat, kan je als verdediger ook mee naar voren schuiven, maar als je voor staat, neem je beter wat minder risico's. Op elk moment van de wedstrijd moet je rekening houden met de ploegtactiek.'

Het begon Robin te duizelen. 'Wat is dan het belangrijkste, techniek of tactiek?'

'Goede vraag, Robin,' zei meester Jan verrast, 'goede vraag. Daar moet ik even over nadenken.'

'Geen probleem,' vleide Robin, 'u hebt me al goed geholpen.'

Meester Jan glimlachte. 'Laat ik het proberen met enkele klassieke voorbeelden,' zei hij. 'Pele, Maradona en Zidane, dat waren spelers met een fantastische techniek, maar als ze iets fraais op het veld lieten zien, was dat bijna altijd in het voordeel van de ploeg. Hadden ze enkel aan zichzelf gedacht, dan zou misschien niemand hen nog kennen. Begrijp je?'

'Techniek en tactiek zijn dus alle twee heel belangrijk,' knikte Robin.

'Inderdaad, elke goede speler heeft een prima techniek en verliest de tactiek niet uit het oog.'

Robins gedachten begonnen af te dwalen. Hij had wel eens van Pele gehoord en van Maradona. Zidane had hij op televisie gezien. Zo beroemd wil ik zijn, droomde hij. 'Kan ik zo goed worden als Pele, Maradona of Zidane?' vroeg hij aarzelend.

'Dat hangt van jou af,' zei meester Jan ernstig. 'Die vraag brengt me meteen bij de T van training. Zonder training haal je het nooit. Ik heb jongens gekend die barstten van het talent. Maar ze dachten dat ze een topsporter konden worden zonder zich in te spannen. Weet je waar ze nu spelen?' Meester Jan ging in een adem door. 'Ergens in een caféploegje. Als ze een wedstrijdje winnen, krijgen ze een gratis pilsje.'

Robin wist niet precies wat een caféploegje was, maar het misprijzen waarmee de turnleraar dat woord uitgesproken had, vertelde genoeg. ‘Ik wil nooit in een caféploegje spelen,’ zei hij vol overtuiging.

‘Dan zal je dagelijks moeten trainen,’ antwoordde meester Jan streng. ‘Laten we eerlijk zijn, Robin. Je vertrekt met een achterstand. Op dit moment ben je niet een van de betere voetballers van de school. Je spieren zijn niet bepaald ontwikkeld.’

Robin bloosde.

‘Maar dat kan veranderen,’ zei meester Jan. ‘Ik stel goede trainingsschema’s voor je op, je techniek zal snel verbeteren. Ik kan je dvd’s lenen van belangrijke internationale wedstrijden. Als je die goed bekijkt, zal je weten wat tactiek is. Je kan een paar keer per week komen oefenen met een team uit mijn buurt.’

‘Denkt u echt dat het kan lukken?’ vroeg Robin.

‘Over een jaar kan je een goede speler zijn, iemand die moeilijke passeerbewegingen beheerst en die zonder moeite met zijn rechter- en linkervoet op het doel schiet. En iemand met veel tactisch inzicht.’

Een jaar? Dat viel aardig mee.

‘Als je de drie T’s goed in de gaten houdt, zal je over een jaar al ver staan. Hebben we een afspraak?’

‘Die hebben we,’ zei Robin zonder aarzeling.

‘Fijn, over zo’n twaalf maanden maak je misschien al deel uit van een topteam,’ grapte meester Jan. ‘Ga nu maar. Als ik klaar ben met die trainingsschema’s, spreken we elkaar weer.’

‘Een jaar,’ fluisterde Robin terwijl hij naar zijn klas liep. ‘Over een jaar ben ik misschien beter dan Jef Banaan.’ Hij glimlachte. Wat een mooi vooruitzicht!

10. Vuile sokken

Robin tikte de bal behendig tussen de kromme, rode beentjes van de grote tuinkabouter en liep op de eik af. Op de boom stond een kleine, witte cirkel geschilderd, die hij pal in het midden moest raken. Robin drukte af. De bal ging precies waar hij hem hebben wilde. Moe maar tevreden ging hij op zijn schommel zitten.

Elf maanden waren er al voorbij sinds het gesprek met meester Jan in diens kantoor. Robin had sindsdien keihard gewerkt. Hij had alle raadgevingen van de turnleeraar trouw opgevolgd. Hij speelde drie keer per week met de ploeg van de meester en was intussen de beste speler van allemaal. Zijn balbeheersing was prima. Hij verraste met zijn talloze schijnbewegingen en passeerde elke voetballer en tuinkabouter moeiteloos. Zelfs vanuit de scherpste hoek schoot hij bijna altijd raak, niet alleen met zijn rechter- maar ook met zijn linkervoet. Tal van dvd's had hij bekeken. Sommige wedstrijden vielen tegen. Veel trainers dachten eerst aan verdedigen, pas daarna aan aanvallen. Saai.

Robins gedachten dwaalden af. Er was veel veranderd in de voorbije elf maanden. Mam en pap hadden raar opgekeken toen hij hun had gevraagd om een lading tuinkabouters te kopen. Ze vonden het allesbehalve leuk dat de tuin een soort voetbalveld werd waarop hij urenlang de vreemdste oefeningen deed. Toen hij naar de dvd's begon te kijken die meester Jan hem had meegegeven, begon pap interesse te tonen. 'Voetbal is oké,' had hij tot Robins verbazing gezegd. Pap was blij dat Robin niet meer dag en nacht voor zijn pc zat, 'maar het mag niet ten koste van je schoolresultaten gaan!'

'Typisch,' fluisterde Robin met een mengeling van ergernis en genegenheid. Maar de woorden van zijn vader hadden hun uitwerking niet gemist. Met evenveel overgave als vroeger had hij zijn lessen geleerd en schooltaken gemaakt. Dat was niet altijd makkelijk, want zeker in het begin was hij na elke training uitgeput.

Maaïke maakte de ene grap na de andere. Dat hij met twee linkervoeten geboren was. Dat de tuinkabouters meer talent hadden dan hij en vooral veel sneller waren. Ook Daisy begreep er niet veel van. Soms wandelden ze samen over het schoolplein. Ze praatten over die opschepper van een Jef Banaan of over meester Toon, die ze beiden een stuk minder leuk vonden dan juf Klara.

Maar als Robin naar de jongens keek die een voetbalwedstrijdje speelden, werd Daisy kregelig. Een paar weken geleden had ze zich opeens omgedraaid en was ze weggewandeld. Sindsdien spraken ze nog nauwelijks met elkaar.

Robin wilde op school nog steeds niet voetballen. Jef Banaan en Bert Bever zouden hem zeker uitlachen. Zijn armen en benen werden loodzwaar als hij alleen nog maar dacht aan een partijtje voetbal met hen. Toen hij meester Jan daarover had gesproken, keek die hem somber aan. 'Ik vrees dat ik je hierbij niet kan helpen. Je mist zelfvertrouwen.'

Meester Jan had hem uitgelegd dat zelfvertrouwen iets heel vreemds was. Sommige spelers hadden het gewoon. Anderen twijfelden aan zichzelf en kregen pas zelfvertrouwen nadat ze een goede wedstrijd hadden gespeeld. Dan bleven ze dezelfde vuile sokken dragen die ze die wedstrijd hadden aangehad of zelfs dezelfde onderbroek. 'Vertrouwen zit soms in kleine dingen,' had meester Jan gezegd, 'je moet het zelf vinden, Robin. Als je voldoende zelfvertrouwen hebt, word je een prima speler.' Robin wilde pas met de schoolploeg spelen als hij zich goed in zijn vel voelde. Maar wanneer zou hij genoeg zelfvertrouwen hebben? Hij liep nadenkend naar het

kantoortje van de turnleraar om zijn trainingsschema op te halen. Meester Jan had flink met koffie gemorst op zijn kranten. Eén advertentie zat onder een bruine vlek. Automatisch las Robin de tekst. Onder de kop 'No Losers Shop' stond 'Je barst van het talent maar je hebt niet genoeg lef? Voor elk probleem bestaat een oplossing. Van elke speler maakt de NLS een winnaar.' Snel kribbelde Robin het adres achter op zijn trainingsschema: Kleine Spoorwegberm 1 B, 9822 Oud-Mollem. Oud-Mollem, waar ligt dat in hemelsnaam? vroeg Robin zich af.